

INVENTERING

En inställsam årstid, ett pärlband av myggbett, ett mörkt vatten. På en annan plats är utsikten en annan, där sker något helt annat och små människor växer inte upp till att bli liknöjda. Men utanför sommarhuset har ängskavle och kvickrot grott och grott och står nu höga. Gräsmattan framför huset är en äng. Timotej, åkervädd, luddhavre. Slanka och krusande böjer de sig efter vinden.

Klockan sju stänger grantopparna kvällssolen ute.

Sommaren är trång. Något blev inte som du ville och vitknogad fogar du dig efter omständigheterna. Din mamma ser äldre ut än tidigare. Hon är äldre. Fortfarande blockerar dina föräldrar utsikten mot bråddjupet, och du är tacksam för att du slipper se backen slutta. Det är verkligen något att vara tacksam för. Det är något du påminner dig själv om. På den lokala puben som också är pizzeria, serveras dagens öl i ångorna av den spillda ölen från gårdagen, och i ångorna från den som spilldes i förrgår och den som spilldes förra året. På toaletten affischeras det för spelade konserter och hållna bokcirklar. Värmen sitter åt hårt.

En sommar på landet och du kan se hur dina barns barndom formar sig som andra barns barndom. De bälgar flädersaft och radar upp skrapsår, de blir osams, sluter fred och plockar sedan benen av harkrankar till dess att du ertappar dem och tårar och bedyranden följer. De får driva fritt. De kommer att lära sig, om inte nu så dagen de blir ratade för ohängdhet och barbari. Det är ett problem för framtiden. Du har presterat. Det här är vad du förmår. Och du har förökad dig. Dina föräldrar får se sina gener skutta in i en oklar framtid – en framtid likafullt.

I huset har döda människors ägodelar anhopat sig och blivit till exotiska dekorationer på din egen existens. Naturligtvis finns det en skokartong med gamla foton.

Främlingar av ditt blod hör nu till berättelsen om dig, inte till berättelsen om sig själva. Ingen som lever vet vilka namn de bar. På några av dem ser du din näsa. Ett ansikte i gråskala är daggfriskt på ett foto, bläddra två och det är brett och tungt. Idag förstår du hur det gick till. Det är bara att flytta blicken från en bild till en annan. Vad du ärvde av din mamma. Vad hon ärvde av sin.

Inget av det har egentligen något värde. Inte ens ett sentimentalt. Du rensar bort allt du inte vet priset på. Det är legitimt att bränna det som är brännbart, att sortera glas, plast och metall. Ett liv är till slut summan av sina ägodelar. Och på samma sätt kommer du att bli summan av dina ägodelar och jag av mina. Panorera över platserna du bott på, alla saker som knöt dig fast i tillvaron. Nu är både du och jag så gamla som vi är. Eftersom vi lever och de döda inte gör det är vi ändå bättre än de, och de är förlorare.

För dina barn är världen ännu genomskinlig och mobil. Med åren kommer den att bli alltmer kompakt. Från trappen ser du dem svepa genom gräset, blåögda och orutinerade, inte en tanke på sina ekonomiska betingelser.

Gräset når till midjan och axen lämnar mörka fotspår på dina kläder. Det är gräs som en gräsklippare inte kan ta, det måste slås. Du låter det vara och går tillbaka in.

När ditt framtida icke-existerande spöke så småningom drar genom rummen du bebott, ett efter ett, en torr, saklig vind, så kommer hyrorna och amorteringarna att vara en okänd, ännu ofödd, människas bekymmer. I ett annat land kommer ännu ofödda människor att vakna på morgonen för att dö lite senare på dagen. Och ditt namn kommer inte att vara en suck gömd i utandningen från en sedan länge död älskare, men en samling skingrade föremål och fyra ord i en lista över dem som har levt och som har slutat att göra det. Då kommer det att vara det som är. Mot det har du ingenting att invända; det är rentav hoppingivande.

Lisa Him-Jensen, augusti 2014